

ELLEN MARGRETHE CHRISTENSEN

Offentliggjort d. [26. maj 2016](#)

Ellen Margrethe Christensen mistede sin mand en måned efter, de var flyttet på plejehjem. De havde kendt hinanden i 70 år. Savnet er utroligt stort, men Ellen er taknemmelig for det liv, hun fik med Henning – og for det liv hun stadig har.

”AT MØDES OG SKILLES – DET ER LIVETS GANG”

Tekst og foto af Eva Eriksen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Midt i Ellen Margrethe Christensens stue på Lokalcenter Næshøj står et brunt sofabord med løvefødder. På sofabordet ligger en hæklet hvid pyntedug, hvorpå der står et ur og tikker. Ved siden af står en lænestol. Her sidder Ellen tit og tænker tilbage på alt det, hun har oplevet, for når dagen kan virke trist, så bringer minderne smilet frem.

”Når jeg sidder og tænker på alt det skæg, vi har haft – jeg tror da, jeg griner højt en gang imellem; og det gør da ikke noget, om der er nogen, der hører det,” siger Ellen, der kniber øjnene sammen, imens hun griner hjerteligt.

"Jeg har haft et godt liv, og jeg har det godt her," siger Ellen. "Skal man så sidde og være sur?"

Ellen synes, at det er vigtigt at huske på at være glad for hver dag, man vågner – og taknemlig for hver dag, man har, selvom det nogle dage kan være svært.

Den 10. april 2015 mistede Ellen sin mand. Henning var syg og havde været det i en længere periode.

"Den aften, da han døde, vågnede jeg ved, at han ledte efter min hånd under dynen. Da jeg fik fat i hans hånd, gav han mig et tryk. Så vidste jeg, at jeg skulle komme op til ham. Jeg prøvede at snakke med ham, men det kunne jeg ikke. Da så jeg, at han var dårlig, så jeg spurgte: Skal jeg ringe? Han nikkede. Så vidste jeg, at jeg skulle ringe."

Henning havde KOL og havde fået indopereret trakeostomi i halsen, hvilket gjorde det vanskeligt for ham at tale. Ellen er svagtseende og kan derfor ikke mundaflæse, og hørelsen er også blevet svagere med årene, fortæller hun. Derfor havde de svært ved at kommunikere til sidst, men som Ellen siger: Efter 70 år sammen kender man hinanden godt.

"Man bliver mere knyttet til hinanden, end man regner med – man ligesom gror ind i hinanden," siger Ellen.

MAN MÅ ARBEJDE FOR FØDEN

Ellen mødte Henning, mens hun arbejdede som husbestyrinde i en seksværelses lejlighed hos en doktor i Aarhus. Hvad det helt præcist var ved Henning, hun faldt for, kan Ellen ikke forklare, men hans trofasthed var i hvert fald en del af det.

"Hvis han havde sagt noget, så blev det sådan. Så jeg tænkte, at han var til at stole på – og han har aldrig nogensinde sagt, at han kom, hvis ikke han gjorde det; Jo, det passer ikke," udbryder Ellen, "han faldt i søvn en gang!" Selvom dette vækker en latter, er der også en mere alvorlig grund til, at Henning var faldet i søvn. Han arbejdede på et jernstøberi, hvilket var hårdt og skadeligt arbejde, men det var under krigen, og dengang måtte man tage det arbejde, man kunne få – ellers kom der ikke mad på bordet. Selv havde Ellen også nok at se til hos doktorens, hvor hun både stod for madlavning, rengøring og husholdning. Hun arbejdede fra klokken 07.00 om morgenen til 20:30 om aftenen.

Den tillid og ærlighed, som Ellen fandt hos Henning, er hun og hendes søskende opdraget til at værne om. Ellen fortæller, at hendes far altid sagde til dem, at man skal sige sandheden, for så kommer man længst. Samtidig sagde han dog også, at man ikke kan regne med, at alle, man møder, er lige så ærlige som én selv. Det er vigtigt at lære at gennemskue folk. Dette har Ellen taget til sig.

FRA KNOKLERI PÅ LANDET TIL BESTRÆBELSER I BYEN

Ellen voksede op på en gård på Mors som den næst yngste i en søskendeflok på otte. Som 13-årig kom hun ud at tjene på en gård, hvor hun hurtigt lærte at få bestilt noget. Henning og Ellen var enige om, at de ikke ville bo på landet, for som Ellen siger: "Det var knokkel."

Henning og Ellen blev gift i 1947. Ellen sagde efterfølgende op hos doktoren, og det nygifte par flyttede ind på et lille værelse. Ellen tog ud at gøre rent hos folk, men der var nogle, der var rarere at komme hos end andre. Én af damerne var så mistroisk, så Henning sagde til sin kone:

"Det kan godt være, du mister en dagsløn på det, men jeg synes ikke, du skal blive ved dernede, for hun er da ikke værd at arbejde for."

Ellen har været særligt glad for, at Henning og hun altid har kunnet snakke om tingene. "Det er det, jeg savner nu. At kunne diskutere og snakke om tingene med den man er gift med. Man kan jo snakke med sine børn – det ved jeg, men det er ikke det samme som at snakke med sin ægtefælle," siger Ellen.

"MAN MÅ SE REALITETERNE I ØJNENE"

I dag er Ellen 94 år. Hun har to børn, fire børnebørn og 11 oldebørn. Ellen og Henning har altid taget beslutninger om børnene sammen, og selvom de ikke altid var enige om alting, så blev de aldrig uvenner.

Ellen blev senere dagplejemor, og hun har den dag i dag endnu kontakt til nogle af de børn, hun passede. De var også med til hendes 90-års fødselsdag, som blev fejret i hendes ældste datters have på en dejlig sommerdag.

"Oldebørnene siger: Det bliver dejligt oldemor, når du bliver 100 år, for så skal vi dælmme have fest," griner Ellen. Hun er den sidste tilbage i søskendeflokken, men det nytter ikke at sidde og beklage sig. Man må tage en dag ad gangen.

"Jeg har haft mørke timer, efter Henning døde, fordi jeg savner ham utrolig meget. Men det kan ikke hjælpe noget. Man må se realiteterne i øjnene. At mødes og skilles – det er livets gang. Når vi har den alder, som vi har, så er man nødt til at tage det som en naturlig ting, men det er svært. Det vil jeg indrømme. Men det er man altså nødt til," siger Ellen.[/vc_column_text]
[/vc_column][/vc_row]

Ellen Margrethe Christensen fik spejlet og en sammenhørende børste i konfirmationsgave. Fotograf Eva Eriksen

Ellen Margrethe og Henning Christensen blev gift i 1947. Dengang var det ikke muligt at få en hvid brudekjole, fortæller Ellen. Fotograf Eva Eriksen

